

08/11/2022

Als maatschappelijk assistente maakt politievrouw Kristin Mouqué zich heel verdienstelijk in sociaal politieteam

Slachtofferhulp

voor mensen in nood

Als kloek meisje haast op ASO's voetbalplein geboren had Kristin Mouqué het van jongsaf in zich iemand te helpen die in nood was. Een gedrevenheid die haar bijna automatisch naar de politionele slachtofferhulp zou sturen. Maar Kristin die nu al 27 jaar onverpoosd achter de lederen voetbal aanloopt — ze trok al op haar elfde voetbalshoes aan — is een Oostendse sportvrouw om U tegen te zeggen. Dat bewijzen de twee Gouden Schoenen van 1981-1982 en 1988-1989 die ze in het Oostendse damesvoetbal verwerf. Ook door de Belgische Zaalvoetbalbond werd ze in 1996-1997 met dergelijke verermerking onderscheiden. Sportieve rush die ook zoon Ben Van Parys (14) te pakken kreeg. De rechts- en linksvoetige linksmidden VGO-scholier is net als moeder niet op zijn tong gevallen, volgt school in het Steense atheneum, richting moderne talen, en zou het in de journalistiek wel zien zitten. (Foto ET)

Kristin Mouqué en haar oudere zus Katia, licentiate filosofie aan het Koninklijk Atheneum Stene, zijn de dochters van Raymond, gewezen paraofficier en bekend als eerlijk en correct. Voor huismoeder Nelly Baroen waren gezin en kinderen heilig. Al mochten ze 's avonds nooit te laat — **De Vercaemerschool...**

— **Kristin** : „Een school waaraan ik schitterende herinneringen overhoud. Directeur Declerck die trompet speelde, nodigde mij uit om er eens op te blazen. Menige poging ten spijt kwam er geen enkele toon uit.”

— **En het Koninklijk Atheneum...**

— **Kristin** : „Daar liep ik school vanaf mijn 12de. Ik kwam er vlug te weten dat het in het middelbaar meer *elk voor zich* is. Of de weerspiegeling van de maatschappij waarin we nu leven. In het lager onderwijs hebben de leraars meer de tijd om hun leerlingen van dichterbij te volgen.”

— **Naar Kortrijk de sociale weg op...**

— **Kristin** : „Het zat er bij mij in om de sociale richting in te slaan, met werken met mensen als fundament. In Kortrijk werden sociale vaardigheden aangekweekt, teneinde op de gepaste manier met mensen om te kunnen gaan. Dat behelst, naast het bijstaan van personen, onder alle omstandigheden goeie informatie kunnen geven.”

— **Verdriet, kwaadheid, overlijden...**

— **Kristin** : „Wordt iemand door verdriet overmand, dan is luisteren primordiaal. Een door kwaadheid vergramde persoon, moet je laten uitrazen. Het overlijden van een jeugdig verkeersslachtoffer overmaken aan de dichte familie, daarvoor moet je opgeleid zijn...”

Op haar 20ste studeerde Kristin Mouqué af als maatschappelijk assistente. Ze werkte daarna zeven jaar in het stedelijk PMS-centrum. „In het deeltijds onderwijs volgden we jongeren die schoolmoe waren, twee dagen les volgden en drie dagen gingen werken. Ik stond er in voor de tewerkstelling. Een taak die ik zeer graag deed. Nog niet benoemd stond ik plots op straat toen het stedelijk onderwijs van de een op de andere dag overging naar het gemeenschapsonderwijs.”

Van de peuters naar de politie

— **De volgende stap...**

— **Kristin** : „Dat was naar de *Kinderkribbe* in de Fregatstraat. Daar werden peuters van 18 maanden tot drie jaar opgevangen. Anderhalf jaar verzorgde ik als maatschappelijk assistent het administratief werk; een stilzittende job die mij eigenlijk niet lag.”

— **Op je 29ste naar vervoegde je het politiekorps.**

— **Kristin** : „Hiertoe had ex-schepen Fernand Bourgois — die mij als voetbalspeelster kende — mij een tip gegeven voor een examen als hulpagent. Ik was geslaagd en moest de straat op als hulpagent om o.a. foutparkeerders te verbaliseren en het verkeer te regelen. Niet het wit-zwarttype zijnde, had het luisteren naar de mensen die fout waren mij beter gezind.”

— **Uiteindelijk belandde je in een meer sociale job.**

— **Kristin** : „Hoofdcommissaris Willy Denis gaf mij de kans naar de jeugddienst over te stappen. Na drie jaar slaagde ik in een examen voor politie-assistent, graad die overeenkomt met hoofdinspecteur. Op dit ogenblik kon ik ook instappen bij de ploeg *slachtofferhulp*, service op vrijwillige basis buiten de kantooruren waarbij hoofdinspecteur Dirk Houwen het hechte team van tien mensen leidt.”

— **Vandaag nog altijd in hetzelfde team ?**

— **Kristin** : „Na de politiehervorming moeten zij die nog *mogen* aan slachtofferhulp doen, in het bezit zijn van een diploma van maatschappelijk assistent, psychologisch assistent of criminologie. Iets wat ik durf aanvechten omdat men helemaal niet in het bezit van een dergelijk diploma moet zijn om op perfecte wijze deze humane job te kunnen invullen.”

Sedert 30 september maakte de dienst slachtofferhulp een serieuze hervorming mee. Vanuit de politiehervorming werd het territorium serieus uitgebreid en worden iedere week twee mensen aangeduid voor begeleiding en opvolging van mensen in nood.

— **Politie treedt preventief op...**

— **Kristin** : „We hebben het hier dan over gezinsproblematieken die ons noodzaken betrokken mensen te informeren. Zo rijzen er bij echtscheiding automatisch heel wat vragen waarop beïnghebbenden aanvankelijk het raden hebben naar de antwoorden. Met de kinderen als cruciale factor is het voor de betrokkenen aan te raden zo goed als mogelijk met mekaar te communi-

ceren. Iets wat meestal lukt.”

Opvang

— **Kunnen mishandelde vrouwen ergens terecht ?**

— **Kristin** : „Zeggen we maar direct dat geweld in het gezin tot onze bevoegdheid behoort. Hierover maken we een proces-verbaal op. Los van die meldingsplicht staan we eventueel in voor een verdere opvang van die vrouwen of mannen... want ook hier

kan de medaille twee kanten hebben. Kunnen ze niet direct naar huis of terecht bij familie dan zijn er nog altijd opvangcentra. Komen ze dan toch bij familie terecht dan kunnen we ze eventueel nog altijd verwijzen naar hulpverlenende centra als sociaal psychiatrische diensten, geestelijke gezondheidszorg en sociaal centrum. Diensten waarmee wij een enorm positieve ervaring hebben.”

— **Schrijnende diepmenselijkheden al meegemaakt ?**

— **Kristin** : „Wat het meest aan je gemoed vreet, zijn de verkeersongevallen met kinderen. Zo herinner ik me een tiener van 13 jaar die enkele jaren geleden aan de hoek Elisabethlaan-Seringenstraat de dood vond. Het komt de officier van wacht toe

deze slechte nieuwsmelding te doen. Wij voor ons part gaan de mensen informeren *wat* er juist is gebeurd en *hoe* het zich voordeed. We hebben een enorme goeie groep die aan mekaar hangt en de mensen in die pijnlijke ogenblikken heel dicht en sereen terzijde staat...”

Drugs

— **Wat met jonge drugverslaafden ?**

— **Kristin** : „Dat jonge mensen sterven door bovenmatig gebruik van drugs is ons natuurlijk bekend. Schrijnende toestanden die we zeker niemand toewensen. Het is heel moeilijk de pijn van ouders, overmand door heel groot verdriet, wat te verlichten.”

— **Geen beterschap in 't zicht ?**

— **Kristin** : „Al steekt de maatschappij enorm veel energie in onderzoeken, dan wordt het kluwen hiermee nog niet ontward. Jongeren die persoonlijkheid en invulling van vrije tijd ontberen, zijn het meest beïnvloedbaar. We raden jonge mensen dan ook aan om aan sport te doen, zich aan te sluiten bij een jeugdvereniging of zich op een of andere hobby te storten. Er zijn nog altijd muziescholen en zoveel andere culturele of sociale kringen die, elk op hun domein, veel kunnen betekenen voor de jeugd.”

— **De maatschappij vandaag...**

— **Kristin** : „We beleven een tijd waarin het *elk-voor-zich* is, een getuigenis van veel egoïsme. Buren die mekaar helpen, lijkt een volkomen verleden tijd. Echt waar, de huidige samenleving maakt het de jongeren zeker niet gemakkelijk...
thuiskomen.

Amper zes jaar jong dweilde Kristin, met lederen bal aan de voet, straat en plein af

Voetballend jong meisje

Met opa Roger Mouqué als bekende spits bij 't Veegeetje en pa Raymond die evenmin bij de roodgelen van 't Bosje was weg te slaan, kon het niet anders of Kristin was een al even voetbaldronken meid en bedwong ze zelfs als snotneus van zes al het bruine leder: „Ik was een kloek meisje dat zich niet liet doen door de jongens. Menig keer heb ik gevoetbald op het ASO-terrein...”

„'t Zat er bij Kristin al vroeg in om bij een club aan te sluiten. Waartegen mama zich fanelikant verzetste. „Toen een aankondiging meisjes opriep om bij de Konterdamse Zeemeerminnen — lokaal Concordia bij Lucy Loes! — te voetballen, kon ik toch de zegen van moeder afdwingen.”

— **Op je elfde in het team Zeemeermin...**
— **Kristin:** „De meisjes die trainer Sylvain Roose toen onder zich had, waren gemiddeld tussen de 16 en 18 jaar. Zo was ik met mijn 11 lentes een schromelijk jonge voetballer. Toch zagen de pubers direct dat ik me tamelijk met het

mijn 27ste tot 32ste bij de Cercel Ladies in eerste nationale gespeeld: heel wat professioneler maar een flink pak minder plezierig. Ook speelde ik kampioen met de Opexdames.”

— **Kristin:** „Ze durven hard zijn. Ik denk zelfs dat het veel moeilijker werken is met dames dan met heren. Een vrouw is geniepiger. Een man die kwaad is, verwerkt zijn boosheid stante pede met duw of stoot, waar een vrouw meer *in de duik* een elleboogstoot uitdeelt...”

— **Succesvolle loopbaan als voetballer?**
— **Kristin:** „Tot mijn 23 jaar speelde ik met de Zeemeerminnen (Davy Oostende) en had in die periode meerdere kansen om naar nationale over te stappen, iets waar mijn thuis zich tegen verzette. Ik heb van

Even kijken in eigen politieboezem... Zwaard van Damocles voor Eddy Dupuis

Waar ze deel uitmaakt van slachtofferhulp durven we Kristin Mouqué haar mening vragen namens Eddy Dupuis. Ze zegt het moeilijk te hebben om hier een standpunt in te nemen, wat evenwel niet belet een paar menselijke bedenkingen los te laten...

„Ik wil getuigen dat Eddy Dupuis een zeer goede korpschef was. Ik heb met hem meegevoeld toen het zwaard van Damocles boven zijn hoofd hing en het een examen gegeven was uit te wijzen of die man al dan niet bekwaam was om zijn functie als korpschef voort te zetten”, verklaart Kristin spontaan.

— **Dat examen stoort je ergens?**

— **Kristin:** „Laat men een beroepsmens toch evalueren naar hetgeen hij doet in de praktijk. Geef toe dat een examen nog altijd 'maar' een momentopname is. Na vijf jaar dienstdoende hoofd van de politie te zijn geweest had Eddy Dupuis genoegzaam bewezen vakmanschap en humane gedragslijn overal en naar wie ook uit te stralen.”

— **Komt er ooit een tijd dat een vrouw hoofdcommissaris wordt?**

— **Kristin:** „Zeker en vast. Volgens mij zou dat zelfs perfect kunnen.”

Geboren op Allerheiligen 1964 op een spooeg van 't ASO-terrein had Kristin Mouqué behalve een voetbal in de maag, een even
Luisteren naar iemand die door verdriet is overmand, hem/haar een helpende hand en vooral zalvende troost aanreiken. Afgest
Kristin in 1993 de weg in naar de Oostendse politie, waar ze na een drietal jaar in de jeugddienst en slachtofferhulp tenvolle ha
dienst naar de gemeenschap toe die, meer dan wie of wat ook, geconfronteerd wordt met de andere kant van de medaille : ern
zwaargewonden, dodelijke slachtoffers en onrustwekkende verdwijningen. „Benevens de zo schrijnende als tragische doem, die
heel wat andere mensen in nood”, weet Kristin uit ervaring. „Hoe mishandelde vrouwen het huiselijke geweld ontvluchten, uitkijk
vernederig kunnen worden gezalfd. Slachtofferhulp is niet op zoek naar daders, wel naar personen die aan de tragedie een or
worden niet in een dodelijk ongeval betrokken. Een bericht op de frontpagina droogt geen tranen. Gelukkig maakt *slachtofferhu*

Op een spoor van 't ASO-terrein had Kristin Mouqué behalve een voetbal in de maag, een even grote dosis sociaal gevoel in de genen. Verdriet is overmand, hem/haar een helpende hand en vooral zalvende troost aanreiken. Afgestudeerd als maatschappelijk assistente sloeg ze de Oostendse politie, waar ze na een drietal jaar in de jeugddienst en slachtofferhulp tenvolde haar sociale gedrevenheid kon loslaten. Een vrouw die, meer dan wie of wat ook, geconfronteerd wordt met de andere kant van de medaille : ernstige misdrijven, verkeersongevallen met slachtoffers en onrustwekkende verdwijningen. „Benevens de zo schrijnende als tragische doem, die drugs wel altijd zullen blijven, zijn er nog andere dingen”, weet Kristin uit ervaring. „Hoe mishandelde vrouwen het huiselijke geweld ontvluchten, uitkijkend naar een opvangcentrum waar leed en verdriet wordt opgevangen. Slachtofferhulp is niet op zoek naar daders, wel naar personen die aan de tragedie een onnoemlijk leed overhielden. Hoeveel kinderen zijn er betrokken. Een bericht op de frontpagina droogt geen tranen. Gelukkig maakt *slachtofferhulp* een erezaak van het zo human soelaas...”